ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΙΓ'.

Η ἐρωτικὲς περιπέτειες τῶν πριγκηπισσῶν δὲν εὐχαριστοῦσαν βέβαια καθόλου τὸν ἀντιβασιλέα πατέρα τους. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε καθόλου νὰ τοὺς δίνη τὸ κακὸ παράδειγμα μὲ τὰ ὀργιώδη γλέντια, τὰ ὁποῖα ὀργάνωνε σχεδὸν κάθε νύχτα στὸ Παλαὶ-Ρουαγιὰλ καὶ στὸ Σαὶν-Κλού.

Στὶς διασκεδάσεις αὐτές, στὶς ὁποῖες παρευρισκόταν καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του, προσκαλοῦσε μπαλλερίνες τῆς Ὄπερας, θεατρίνες καὶ γυναῖκες τοῦ ἐλαφρόκοσμου. Γιὰ νὰ γίνη κανεὶς δεκτὸς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ ἔχη ἔξυπνο καὶ πεταχτὸ πνεῦμα καί, προκειμένου περὶ γυναικῶν, ὠμορφιά.

Οἱ ὑπηρέτες σερβίριζαν ἀπὸ πρὶν τὰ τραπέζια καὶ μόλις οἱ προσκαλεσμένοι ἔφταναν, ἡ πόρτες ἔκλειναν πίσω τους καὶ κανεὶς ὑπηρέτης, γιὰ κανένα ἀπολύτως λόγο, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπῆ πειὰ μέσα.

Ἀμέσως, μαζὺ μὲ τὸ φαγητό, ἄρχιζε κι' ἡ συζήτησις καὶ ὅλοι κορόϊδευαν καὶ εἰρωνευόντουσαν τὰ διάφορα ἠθικὰ ἀξιώματα καὶ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ κόσμου περὶ οἰκογενείας καὶ τιμῆς. Ἔπειτα, ὅταν ἡ συζήτησις ἔπαρνε δρόμο, ἔσβυναν τὰ φῶτα καὶ τὸ τί ἐπακολουθοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι, εἶνε ἀπερίγραπτο.

Μιὰ βραδειὰ ὁ δοὺξ τῆς Ὀρλεάνης εἶχε κλείσει μέσα σ' ἕνα ντουλάπι δυὸ κηροστάτες μὲ τὰ κεριά τους ἀναμμένα. Ὅταν λοιπὸν τὰ φῶτα ἔσβυσαν, ὁ δοὺξ ἄνοιξε διάπλατα τὸ ντουλάπι καὶ τὸ φῶς τῶν ἀναμμένων κεριῶν πλημμύρισε ἔξαφνα τὴν αἴθουσα. Πραγματικὸς πανικὸς δημιουργήθηκε τότε μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ὅλοι, μὲ τὰ ροῦχα τους ἀναστατωμένα, ἔσπευσαν νὰ κρυφτοῦν κάτω ἀπ' τὰ τραπέζια καὶ πίσω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθοῦν μεταξύ τους.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς πλησίαζε πειὰ τὰ πενῆντα, μὰ ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο περισσότερο ἀγαποῦσε τὰ ἐρωτικὰ γλέντια. Ὅσοι ἤξεραν νὰ ἐπινοοῦν καὶ νὰ ὀργανώνουν καινούργιου εἴδους διασκεδάσεις, αὐτοὶ ἦσαν πάντα καλόδεκτοι κοντά του. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο μάλιστα περιέβαλλε μὲ κάθε εὔνοια τὸν πρωθυπουργό του καρδινάλιο Ντιμπουβά, ὁ ὁποῖος, μαζὺ μὲ κάποια ἔμπιστή του μοναχή, τὴν κ. ντὲ Τανσέν, εἶχε τὴν πρωτοβουλία στὴν ὀργάνωσι τῶν ἀνακτορικῶν γλεντιῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἱερωμένοι, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ἔδωσαν κάποτε μπαλλέτα, στὰ ὁποῖα νέοι καὶ νέες, ἐν ἀδαμιαῖᾳ περιβολῇ, ἔπαιρναν πόζες κλασικῶν ἐρωτικῶν ἀγαλμάτων.

Μι' ἄλλη φορὰ πάλι, ἐπλήρωσαν ἄδρὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ γυναῖκες, ἡ ὁποῖες μὲ δεμένα τὰ μάτια ὡδηγήθηκαν στὸ παλάτι. Ἐκεῖ, ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι τοῦ ἀντιβασιλέως, βαρυνεστημένοι πειὰ ἀπ' τὶς συνηθισμένες διασκεδάσεις, ἄρχισαν νὰ τὶς μαστιγώνουν ἀλύπητα.

Ἡ δυστυχισμένες γυναῖκες ὑπόφεραν βέβαια φρικτοὺς πόνους, μὰ δὲν ἔβγαζαν μιλιά, γιατὶ τοὺς εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι, ἂν ὑπόφεραν τὰ μαρτύριά τους ἀμίλητες, ἡ πληρωμή τους θὰ διπλασιαζόταν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀντιβασιλεὺς ρώτησε τοὺς αὐλικούς του ἂν ἤξεραν ἡ γυναῖκες αὐτὲς σὲ ποιὸ μέρος βρίσκονται, γιατί, καθὼς εἴπαμε, τὶς εἶχαν ὁδηγήσει μὲ δεμένα μάτια στὸ παλάτι.

— Ὄχι, ὑψηλότατε, τοῦ ἀπάντησαν, δὲν ξέρουν ποῦ βρίσκονται, μὰ ὅλες ἀσφαλῶς θὰ σκέφτωνται ὅτι μόνο ἡ ὑψηλότης σας κι' ὁ καρδινάλιος Ντιμπουβὰ μποροῦν νὰ φαντασθοῦν τέτοιου εἴδους διασκεδάσεις.

* * *

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ρισελιὲ συνέχιζε τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν κυρία ντὲ Βιλλερουβᾶ, μὰ συγχρόνως εἶχε στρέψει τὰ βλέμματά του καὶ πρὸς τὴν κουνιάδα της μαρκησία ντ' Ἀλενκούρ, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ἐξαιρετικὰ ἐνάρετη κι' ἡ ὁποία οὔτε ἤθελε ν' ἀκούση τὶς ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις, ποὺ δὲν ἔχανε εὐκαιρία νὰ τῆς κάνη.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἡ νεαρὴ αὐτὴ ἀριστοκράτις, μαζὺ μὲ τὴν κυρία ντὲ Βιλλερουβᾶ, ἔκανε τὸν περίπατό της μέσα στὰ ἔρημα σύνδεντρα τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν, ὁ Ρισελιὲ παρουσιάστηκε ἔξαφνα μπροστά της, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν φίλο του κόμητα ντὲ Ριόμ, καὶ ὥρμησε ἐπάνω της.

Ἡ κ. ντὲ Βιλλερουβᾶ, ἡ ὁποία ἦταν συνεννοημένη ἀπὸ πρὶν μὲ τὸν Ρισελιέ, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, ἐνῶ συγχρόνως ὁ Ριὸμ τῆς ἔφραξε τὸ στόμα. Τότε ὁ ἥρως μας, μπροστὰ στὴ φίλη του καὶ στὸ φίλο του, καὶ παρ' ὅλη τὴν ἀγωνία καὶ τὸ σπαρτάρισμα τῆς δυστυχισμένης γυναίκας, τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισε νὰ τὴ φιλῆ, νὰ τὴ φιλῆ...

* * *

Ὁ Ρισελιὲ δὲν μποροῦσε νὰ συγχωρήση τὸν ἀντιβασιλέα γιὰ τὴ φυλάκισί του στὴ Βαστίλλη καί, θέλοντας νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, τοῦ ἔπαιρνε μιὰ-μιά, μεθοδικά, ὅλες του τὶς φιλενάδες.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ὅμως, ὁ ὁποῖος κατὰ βάθος ἦταν μεγαλόψυχος, δὲν ἤθελε νὰ ἀπαλλαγῆ διὰ τῆς βίας ἀπὸ ἕναν ἀντίπαλο ποὺ κατὰ βάθος τὸν ἐθαύμαζε καὶ γι' αὐτὸ περιόριζε τὸν μανιώδη ἀνταγωνισμό τους μονάχα στὸ ἐρωτικὸ πεδίο... Μὰ πάντα ἔβγαινε νικημένος.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἶχε φιλενάδα μιὰ μπαλλερίνα τῆς Ὄπερας, ποὺ τὴν ἔλεγαν Σουρί. Ἕνα βράδυ λοιπόν, ἡ Σουρὶ προσεκλήθη στὸ σπίτι τοῦ αὐλικοῦ Τεβενὰρ στὸ Ὠτέϊγ, ὁ ὁποῖος ἔδινε χορὸ πρὸς τιμήν της. Ὁ ἀντιβασιλεύς, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τίποτε, τὴν ἄφησε νὰ πάη. Ὁ Ρισελιὲ ὅμως εἶχε δωροδοκήσει τὸν Τεβενὰρ καί, στὴ μέση τοῦ χοροῦ, ἀπήγαγε τὴ Σουρὶ μ' ἕνα ἁμάξι καὶ τὴν ὡδήγησε καλπάζοντας στὸ μέγαρό του.

* * *

Συγχρόνως ὁ Ρισελιὲ δὲν παραμελοῦσε καθόλου καὶ τὴ σταδιοδρομία του ὡς εὐπατρίδου. Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ λαμπρύνη ἀκόμα περισσότερο τὸ ἔνδοξο ὄνομά του. Ἔτσι, στὶς 16 Μαρτίου 1721, τὸ Κοινοβούλιο, σὲ μιὰ λαμπρὴ συνεδρίασί του, τοῦ ἀπένειμε τὶς τιμὲς ποὺ τοῦ ὤφειλε γιὰ τὸν τίτλο του ὡς δουκὸς ντὲ Ρισελιὲ καί, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἐπανελήφθη τὸ ἴδιο γιὰ τὸν τίτλο του ὡς δουκὸς ντὲ Φρονσάκ.

Στὶς τελετὲς αὐτὲς ὁ Ρισελιὲ φοροῦσε χρυσοκέντητες στολὲς ἀμυθήτου ἀξίας ποὺ θάμπωναν ὅλους τοὺς παρευρισκομένους. Μονάχα τὸ ὤφασμά τους στοίχιζε 500 δουκάτα ὁ πῆχυς!...

Κατόπιν πῆγε καὶ βρῆκε τὸ σύνταγμά του, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὸ Καλαὶ καὶ τὸ ὁποῖο ἀπὸ καιρὸ εἶχε λησμονήσει... Ἤθελε νὰ ἐπιδειχθῆ μὲ ὅλ' αὐτὰ στοὺς ὑπουργοὺς καὶ τὸν ἀντιβασιλέα καὶ νὰ προετοιμάση τὴ θριαμβευτική του ἐπάνοδο στὴν Αὐλή.

Μὰ σκλάβος πάντα τῶν κακῶν του συνηθειῶν, μπερδεύτηκε τότε σὲ μιὰ ἐξωφρενικὴ περιπέτεια, ἡ ὁποία λίγο ἔλειψε νὰ ἐκμηδενίση ὅλες τὶς προσπάθειές του.

Τὴν τελευταία ἡμέρα τῶν Ἀποκρηῶν, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὁλονύχτιο γλέντι, ὁ Ρισελιέ, ὁ ὑποδιοικητὴς τοῦ συντάγματός του κ. Λαμπουλαρντερί, καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀξιωματικοί του κι' ἄλλες τόσες γυναῖκες καὶ νέοι, βρέθηκαν, κατὰ τὶς πέντε τὸ πρωί, μεθυσμένοι ὅλοι, στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Καλαί, μπροστὰ στὸ Φρουραρχεῖο. Ἐκεῖ, κατὰ πρότασιν τοῦ Λαμπουλαρντερί, ἄρχισαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ τραγουδοῦν. Ἔπειτα, ἐνῶ οἱ ἀστοὶ τοῦ Καλαί, ξυπνημένοι ἀπὸ τὴ φασαρία, κύτταζαν μέσ' ἀπὸ τὶς γρίλλιες τῶν παραθύρων τους, ἄντρες καὶ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ χορευτηδοῦν καὶ νὰ κάνουν χίλιες-δυὸ τρέλλες κι' ἀπρέπειες, ἐπαναλαμβάνοντας τὸ τετράστιχο αὐτὸ τοῦ Κινώ:

Εἶνε τόσο, τόσο ὡραία — ποὺ θὰ ἔπρεπε τὰ χρόνια
ἡ δική μας ἡ παρέα, — νὰ τὴ σεβαστοῦν αἰώνια!..

Ὅλο τὸ Καλαὶ ἀναστατώθηκε ἔπειτ' ἀπὸ τὸ πρωτάκουστο γιὰ τὴν ἔντιμη κοινωνία του αὐτὸ σκάνδαλο. Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἀναγκάστηκε νὰ κάμη ἀνακρίσεις ἐναντίον τῶν ἐνόχων.

Ὁ Ρισελιὲ ἀσφαλῶς θὰ τὴν πάθαινε ἄσχημα, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. ντὲ λὰ Πλάς, ὁ ὁποῖος ἀντικατέστησε τὸν γενικὸ εἰσαγγελέα μὲ ἄλλον. Τότε ὁ καινούργιος εἰσαγγελεὺς σκέπασε τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Ρισελιὲ ἀνταπέδωσε, ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὴν εὐεργεσία αὐτὴ στὸν γυιὸ τοῦ κ. ντὲ Λὰ Πλάς, συγγραφέα μιᾶς ἐλεεινῆς κωμωδίας μὲ τὸν τίτλο «Ἀντέλα ντὲ Ποντιέ», ἡ ὁποία παίχτηκε, χάρις στὶς ἐνέργειές του, ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Κωμωδία, παρ' ὅλη τὴν ἀντίδρασι τῶν ἠθοποιῶν.

Μετὰ τὸ σκάνδαλο αὐτό, ὁ Ρισελιὲ ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψη στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ παρευρέθηκε στὸν τοκετὸ τῆς φίλης του πριγκηπίσσης Ντυρά, ἡ ὁποία ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ ποὺ τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά. Συγχρόνως ἐπεδίωξε μὲ κάθε τρόπο νὰ κατακτήση καὶ τὴν ἀδελφή της κ. ντὲ Φλαμαρέν, μιὰ ἀπ' τὶς ἐλάχιστες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ φημιζόντουσαν γιὰ τὴν ἀρετή τους. Ἔξαφνα τότε, στὶς 2 Δεκεμβρίου 1724, πέθανε ἐντελῶς ἀπροσδόκητα ὁ ἀντιβασιλεύς.

— Τί θὰ πῆ ἡ Ἱστορία γιὰ μένα; ψιθύρισε λίγο πρὸ τοῦ θανάτου του. Τί θὰ γράψη γιὰ τὰ ὄργια τῆς ἀντιβασιλείας μου;... Ἀοφαλῶς θ' ἀποκαλύψη ὅλα τὰ σκάνδαλά της καὶ ὅλα τὰ μυστήριά της.

Καὶ χτυπῶντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ καρδιναλίου Ντιμπουβά, ἐπρόσθεσε:

— Μπᾶ!... Ἔτσι τοὐλάχιστον θὰ μάθη ὁ κόσμος ὅτι ὅλ' αὐτὰ γινόντουσαν κατὰ προτροπὴ ἑνὸς καρδιναλίου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.